

"Две души" - анализ

Публикувано от **Iubega** на 2020-12-18

„Две души”

1. **Въведение** – след заявеното от Яворов преминаване към символистични естетически позиции, основното състояние на поета е самовглъбяването, самоизследването, психологическия самоанализ
2. **Стихотворението** е включено в поетическия дял „Прозрения” в антологията „Подир сенките на облаците” 1910г.
3. **Тема и идея** – текстът разкрива раздвоението на лирическият Аз между серафичното (ангелското) и демоничното, между светостта и греха, между вярата и скептицизма. Изградената от противоположности душа на Аз-а възприема света като заредено с противоречия пространство. Животът на индивиди оприличен с горене е изпълнен с много изпепеляващи емоции.
4. **Заглавие** – насочва към раздвоението, към напрежението, към безплътното и непознаваемото. Темата за двете души е нова за европейската литература. Тя присъства още във „Фауст” на Гьоте, но като борба между плътското и духовното. Борбата при Яворов е между доброто и злото и техните символни образи – ангел и демон. Драмата на Аз-а е в невъзможността те да бъдат разделени или да се слеят в едно.
5. **Композиция** – кръгова, допринасяща за акцентирание върху вечната тема
6. **Основни образи и внушения:**
 - а) I строфа – „Аз не живея: аз горя.” – двете изречения са изведени на предна позиция и прозвучават като подзаглавие, и като своеобразно мото; глаголите „живея” и „горя” се възприемат като контекстови антоними – „живеенето” е съществуване, вкарано в еднообразието на житейските навици, а „горенето” насочва към друг тип битие – на силните пламенни страсти, на бурните изживявания; Лирическият герой посочва причината за страданието и болката „непримирим...демон” – серафичното и демоничното са двете контрастни лица на Аз-а, които характеризират неговата двойствена природа; демонът в Яворовия текст се асоциира със скептицизма, съмнение и невярата; Заклучителния стих на строфата насочва към страшното пространство на ада и към ужасяващите мъки, на които са подложени грешниците. Анжамбмана насочва допълнително към драматизма на вътрешната борба.
 - б) II и III строфа – извежда погледа на героя от вътрешния към външния свят; драмата му се задълбочава още повече поради усещането за раздвоеност и в действителността

около него; думите „навсякъде“, „сявга“ създават раздвоения образ на света. Съществува контраст и между образа на камъка (символ на твърдост и студенина, смърт и вечност) и на сърцето (символ на живота и крехкостта, топлината и обичта); откроява се и символния образ на пепелта – образ на смъртта; да оставиш следа след себе си е естествен стремеж на всеки човек и затова акцентът е поставен върху драматичната тема за съществуването, за тленното и вечното, за самотата и забравата; в последната строфа се чувства присъствието на обществено-ангажирания Яворов (съпоставка с „Моята молитва“ на Ботев); към страданието се прибавя самотата и забравата чрез символните образи на вятъра и пепелта;

Две души - анализ

Powered by

Bukvar.bg

Image not found

© 2010-2024